

Oğlan ve Küçük Kaplumbağa

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Küçük Kaplumbağa

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak güneşli bir sabah, sıcak açık kahverengi tenli ve kısa kıvrırcık koyu kahverengi saçlı bir oğlan evinin yakınındaki uzun otların arasında seke seke yürüyordu. Parlak sarı tişörtü küçük bir güneş gibi parlıyor, kırmızı spor ayakkabıları yolda çıtır çıtır ses çıkarıyordu. Önemli şeyleri yazmak için cebinde küçük yeşil bir defter taşıyordu. Birden gözüne küçük ve yuvarlak bir şey takıldı.

Bu, avucundan büyük olmayan küçük bir kaplumbağaydı! Zeytin yeşili ve kahverengi kabuğunda güzel bir desen vardı ve nazik koyu gözleri utangaçça dışarı bakıyordu. Kaplumbağa minik kısa bacaklarını uzattı ve küçük başını oynattı. Oğlanın büyük ela gözleri hayretle açıldı. 'Merhaba, küçük dostum,' diye fısıldadı. 'Kayıp mı oldun?'

Ođlan kaplumbađayı nazikçe kaldırıp eve kořtu. 'Anne, bak ne buldum!' diye seslendi. Turkuaz hırkası ve yuvarlak gözlükleriyle annesi sıcak bir gülümsemeyle baktı. 'Ne güzel küçük bir canlı,' dedi. 'Ama neye ihtiyacı olduğunu düşünmeliyiz.' Ođlan yeřil defterini açtı. 'Onu güvende tutmak istiyorum,' dedi. 'Kaplumbađaların yaşam alanları hakkında bilgi edinebilir miyiz?'

Annesi başını salladı. 'Bu akıllıca bir fikir,' dedi. 'Kaplumbağaların doğada nasıl yaşadığını öğrenelim.' Mutfak masasında birlikte oturdular ve oğlan yeşil defterine notlar yazdı. Kaplumbağaların kazmak için sıcak kuma, kemirmek için taze bitkilere ve güvende hissetmek için rahat bir saklanma köşesine ihtiyaç duyduğunu öğrendi. 'Yaşam alanı bir yuvadır,' diye açıkladı annesi. 'Ve her hayvanın doğru bir yuvaya ihtiyacı vardır.'

Oğlan geçici kutusundaki küçük kaplumbağaya baktı. 'Burası iyi bir yuva değil,' dedi. 'Çok küçük ve soğuk.' Kaplumbağayı tutmak istiyordu ama bunu doğru şekilde yapması gerektiğini biliyordu. 'Bir fikrim var!' dedi. 'Mükemmel bir yaşam alanının maketini yapacağım. Böylece tam olarak ne yapmam gerektiğini bileceğim.' Annesi gülümsedi. 'Bu harika bir proje.'

Oğlan karton, yapıştırıcı ve boya topladı. Yaşam alanı için sığ bir kutu kesti. 'Önce sıcak kum,' dedi ve bir tarafa altın rengi kum serpti. 'Kaplumbağalar kazmayı sever.' Isınsın diye küçük bir lamba ekledi. Sonra minik yeşil bitkiler boyayıp etrafa yerleştirdi. 'Yemek ve gölge için taze bitkiler,' diye yazdı defterine.

Ardından küçük bir saksıdan rahat bir saklanma köşesi yaptı. Üzerini yapraklar ve yosunla kapladı. 'Güvende hissetmek için bir yer,' dedi. Defterine baktı. 'Başka ne var?' Kaplumbağaların suya ihtiyacı olduğunu hatırladı. Küçük bir gölet olan minik bir kap ekledi. Sonra maketine baktı. Gerçek bir yuvaya benzemeye başlamıştı!

Ama bir şey eksikti. Ođlan kařlarını attı. 'Gzel grnyor ama dođru mu?' Annesine kořtu. 'Kontrol edebilir miyiz?' Annesi maketine baktı. 'Alanı lelim,' dedi. 'Kaplumbađaların yryecek yere ihtiyaı vardır.' ltler ve maketin ok kk olduđunu grdler. Ođlan i ekti. 'Daha byk yapacađım,' dedi. 'zen gstermek, dođru yapmak demektir.'

Daha büyük bir kutu buldu ve yeniden başladı. Dikkatle çalıştı, kumun derin olduğundan ve bitkilerin yemesi güvenli olduğundan emin oldu. Saklanma köşesinin karanlık ve rahat olup olmadığını denedi. 'İyilik sadece sevmekten fazlasıdır,' dedi annesine. 'Hayvanların gerçekten neye ihtiyaç duyduğunu öğrenmek demektir.' Annesi ona sarıldı. 'Büyük bir ders öğreniyorsun,' dedi.

Oğlan maketini bitirdi ve masaya koydu. Sıcak kum, taze bitkiler, minik bir gölet ve rahat bir saklanma köşesi vardı. Nasıl görüldüğünü görmek için içine küçük bir oyuncak kaplumbağa koydu. 'Mükemmel!' dedi. Ama sonra gerçek kaplumbağayı düşündü. 'Anne, küçük kaplumbağa için gerçek bir yuva yapabilir miyiz?' diye sordu. 'Dışarıda güvenli bir tane?'

Annesi başını salladı. 'Evet, yapabiliriz,' dedi. 'Maketini plan olarak kullanalım.' Bahçeye gittiler ve sessiz bir köşe buldular. Oğlan sığ bir çukur kazdı ve içini kumla kapladı. Güvenli bitkiler dikti ve saklanmak için küçük bir toprak saksı yerleştirdi. Sığ bir su kabı ekledi. 'Tıpkı maketimin gibi!' dedi, ela gözleri parlıyordu.

Oğlan küçük kaplumbağayı yeni yuvasına koydu. Kaplumbağa etrafına baktı, sonra yavaşça boynunu uzattı. Minik bir adım attı, sonra bir tane daha. 'Bak, keşfediyor!' diye fısıldadı oğlan. Kaplumbağa bir yaprağı kemirdi ve sonra saklanma köşesine doğru süründü. 'Sevdi!' Oğlan yeşil defterine yazdı: 'İyi bir yaşam alanı mutlu bir kaplumbağa yapar.'

O günden sonra oğlan her sabah kaplumbağayı ziyaret etti. Kumu ve bitkileri kontrol etti. Suyun taze olduğundan emin oldu. Bazen kaplumbağa merhaba demek için başını dışarı çıkardı. Oğlan sorumlu bakımın bilgi gerektirdiğini öğrendi. 'Yaşam alanları hakkında bilgi edindiğim için mutluyum,' dedi. 'Artık küçük dostuma iyi bakabilirim.'

Annesi kapıdan izledi. 'Harika bir şey yaptın,' dedi. 'Sadece kaplumbağayı sevmedin—neye ihtiyacı olduğunu öğrendin.' Oğlan gülümsedi. 'İyilik öğrenmek demektir,' dedi. 'Ve şimdi kaplumbağanın mükemmel bir yuvası var.' DeFTERini annesine gösterdi. 'Her şeyi yazdım.'

Oğlanın arkadaşları kaplumbağayı görmeye geldi. Onlara maketini gösterdi ve iyi bir yaşam alanının nasıl işlediğini anlattı. 'Kaplumbağaların sıcak kuma, taze bitkilere ve rahat bir saklanma köşesine ihtiyacı vardır,' dedi. Arkadaşları etkilendi. 'Sen kaplumbağa uzmanı gibisin!' dedi biri. Oğlan sırtıttı. 'Ben sadece doğru olanı öğrendim.'

Ve küçük kaplumbağa yeni yuvasında mutlu mutlu yaşadı. Oğlan maketini dersini hatırlatması için rafa koydu. İyiliğin sevmekten fazlası olduğunu biliyordu—başkaları için doğru şekilde öğrenmek ve özen göstermek demekti. Yeşil defteri notlarla, kalbi gururla doluydu. Sorumlu bakımın bilgiyle başladığını öğrenmişti.